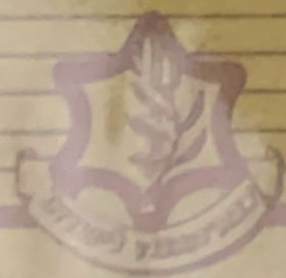

טורי בוטבול מסעוד
224754
בן עישה ויחיה
נולד בתרצ"ג 1933
התגייס לצה"ל בדצמבר 1951
שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)
נפל ב - ל' סיון תשי"ב 21.6.1952
בקרבת עם הלגיון בסניצות ירושלים.

בוטבול מסעוד

בו יחייה ועיטיה . נולד בשנת תר"צג (1933)
בעיז מקנס שבמרוקו . התיתם מאביו בגיל שיטיה חודשים . את
אמו ואחיותיו פרנס מגיל י"ג בעבדו בצבעות של רהיטים .
בהתעורר בו הרצון לעלות לארץ עשתה האם כל מאמץ כדי
לעכבו מחטיט פן תשאר עזובה וגלמודה , אך הוא הפציר בה
באמרו : "תני לי ללכת , אמא , להלחם בצד עמי ולמות בעד
מולדתי " . הוא עמד על שלו ולא שעה להפצרות אמו -
וגספטמבר 1951 עלה לארץ . כעבור שלושה חודשים החל
לשרת במערכות צה"ל (דצמבר אותה שנה) . ביום ל' בסיוון
תשי"ב (23.6.1952) נפל בקרב עם הליגיון בסביטת ירושלים
והובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל .

יהי זכרו ברוך .

חטיבת גולני בראשית דרכה

"חטיבת הגליל והעמקים"

לימים הועברה נפת תלחי (וגדוד "אלוף") לאחוזות חטיבות "יפתח" ו"עודד" שפעלו בגליל העליון המזרחי, ובחטיבת גולני הוקם גדוד חי"ד נוסף גדוד "גורן", שאחר כך התאחד והתמוזג עם גדוד "דרור", ובמקומם הוקם גדוד הפשיטה הממוכן. במשך עשרה חודשים ארוכים, מחורף תש"ח (פברואר 1948) ועד סתיו תש"ט (נובמבר 1948), כונתה חטיבת גולני, "חטיבת הגליל והעמקים" – עד שירדה לנגב בתום הקרבות בחזית הצפון. ואכן היתה חטיבת גולני כפי שכתב עליה לימים רב-אלוף יגאל ידין (בהקדמה לספר "אילן ושלח" – דרך הקרבות של חטיבת גולני במלחמת העצמאות): "אחת הדוגמאות המאלפות ביותר לתהליך הקמת צבא הגנה לישראל... דוגמה נאה ומאלפת ליצירת הכוח הצבאי, למקור שאיבתו: אהבת הארץ, הקשר לאדמה ורוח החלוציות העקשנית המציינת את יישובינו החקלאיים למן ראשוני המתיישבים בגליל ועד לאחרון הקיבוצים בעמק..."

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחודות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ודבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אותם – התבגרנו. החתיישובות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שיוקנה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

גדוד "הבוקעים הראשון"

הגדוד הראשון של חטיבת "גבעתי" צורף אמנם לחטיבת גולני רק בשנת 1956, אך מורשת-הקרב שלו ואף שמו נעוצים בימי תש"ח, במלחמת העצמאות, שעה שחטיבת "גבעתי" ניהלה קרבות קשים כנגד האויב המצרי הפולש. באוקטובר 1948 הופעלה חטיבת "גבעתי" במסגרת כוחות פיקוד הדרום (חזית ד') במבצע גדול, מבצע "עשר המכות" (אח"כ כונה בשם מבצע "יואב" על-שם כנויו המחתרתי של יצחק דובנו, מא"ז קיבוץ נגבה, שנהרג בקרב).

מטרת מבצע "יואב": הבקעת הדרך לנגב הנצור והמנותק ושבירת הצבא המצרי, שהחזיק בעקשנות בציר מג'דל-פלוג'ה (כביש אשקלון-קרית-גת). היה זה גדוד "הבוקעים הראשון", בפיקוד סא"ל יהודה ואלך, שכבש בקרב עז את "משלטי הצומת" (והמשלטים 113, 100, ה"צומת הדרומי" וה"צומת הצפוני") בליל ה-16-17 באוקטובר 1948.

למחרת עמדו לוחמי הגדוד בהתקפות-נגד נמרצות של הצבא המצרי והדפו את כולן. בכך נעשה הצעד הראשון לפתיחת הדרך לנגב הנצור, בציר נגבה-חוליקאת-ברור-חיל, והגדוד הראשון של "גבעתי" קיבל בצדק את הכינוי "הבוקעים הראשון" לציון קרב ההבקעה לנגב הנצור במלחמת השחרור.

אימונים בשנות החמישים המוקדמות

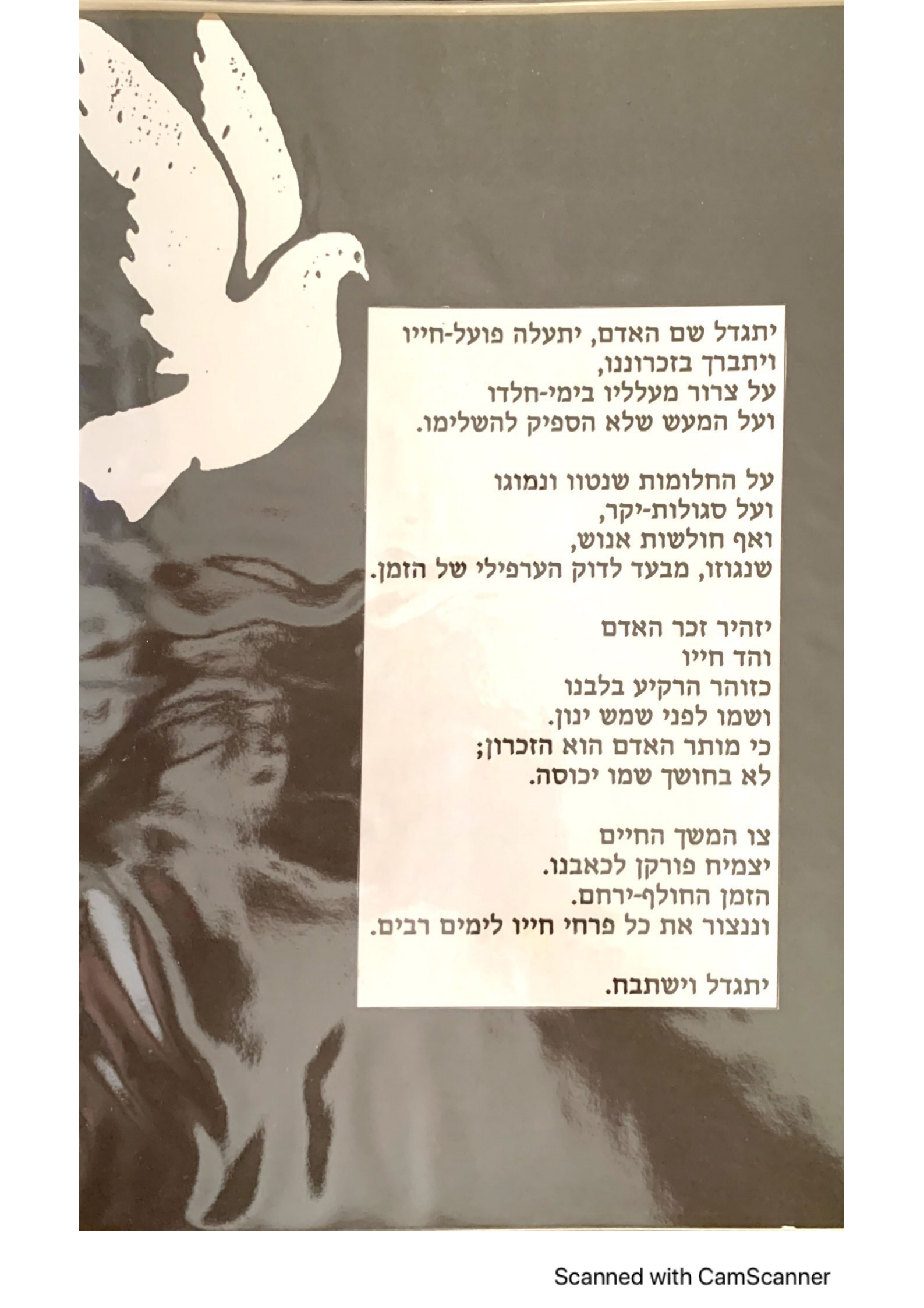

מסדר תרח"ט

יתגדל שם האדם, יתעלה פועל-חייו
ויתברך בזכרוננו,
על צרור מעלליו בימי-חלדו
ועל המעש שלא הספיק להשלימו.

על החלומות שנטוו ונמוגו
ועל סגולות-יקר,
ואף חולשות אנוש,
שנגוזו, מבעד לדוק הערפילי של הזמן.

יזהיר זכר האדם
והד חייו
כזוהר הרקיע בלבנו
ושמו לפני שמש ינון.
כי מותר האדם הוא הזכרון;
לא בחושך שמו יכוסה.

צו המשך החיים
יצמיח פורקן לכאבנו.
הזמן החולף-ירחם.
וננצור את כל פרחי חייו לימים רבים.

יתגדל וישתבח.

יִזְכֹּר

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמַאֲבָק עַל הַמְדִינָה בַדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילֵי צָבָא-הַגְּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נִפְלוּ בְּמִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֻמְדַת הַגְּבוּרָה.
וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרֻכּוֹת הַכְּבִדּוֹת.

יִהְיוּ גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמָּנִים וְהַאֲמִיצִים
חַתוּמֵי בֶלֶב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר הַדּוֹר.